

LYŠKÁNORA 23

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Jarn 1046

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

*** Motta tohoto čísla * Zprávy z ulice * Stále někde leze * Účel světí prostředky ***
*** Bomba - krátká epizoda ze života družiny ***
*** Ledový sen * Novinky liscannorské * Pod čarou ***

Motta tohoto čísla

"...Spím na zemi. Já už mám teď ochranu..."

Bibiána Šňupáková

"...Já nejsem k ničemu platnej..."

Melchizedech

"...Jaký rozkrad? Já jsem si to normálně vzal..."

Melchizedech

"...Když vypije vodu, sežere měch..."

Eodel Zivril

"...Já už jsem normální..."

Melchizedech

"...S kým mám řešit toho přítele? S nim nebo s nim?..."

Melchizedech

Zprávy z ulice

Starosta odstartoval genocidu na obyvatelstvu

Zavražděná žena po smrti skalpována

Gwendarronský občan Aedd Ruindorský, starosta obce Vranigost, ležící v západním Gwendarronu, započal genocidu na vlastním obyvatelstvu, když dne 11.3.1046 ze zálohy zavraždil Bibiánu Šňupákovou, osamělou ženu z nory č.p.3. K vraždě došlo v podvečerních

hodinách za účasti několika náhodných svědků. Lékař, který se dostavil na místo činu, konstatoval okamžitou smrt popálením.

"Bylo to zruďné", řekl očitý svědek Griffin Linfalas, "Najednou vyletěl snop jisker, ozvala se rána a Šňupáková se válela v tratolišti krve. Pach spáleného masa mě bude ještě dlouho strašit ve snech".

"Měli jsme týden před zasnubami. Chtěli jsme se vzít a mít malá hobiťátka", rozplakal se milenec oběti Arkuss Dettor, v té době už pod vlivem koňské dávky uklidňujících prostředků.

Tato událost je jednou z mnoha trestných činů, poukazujících na vlnu vzrůstající kriminality v oblasti. Orgány spravedlnosti a potírání zločinu jsou naprosto bezradné. "Máme málo mužů, a ti co zbyli, se bojí vyrazit do ulic", píše v reakci na tlak veřejnosti nejmenovaný velitel pořádkové gardy před tím, než s celou rodinou opustil město.

"Málem jsem se pozvracel", odpověděl na dotaz třesoucím se hlasem ornitolog Melchizedech, "Měl jsem co dělat, aby se mi nespláhl vzácný papoušek Tukan. Tento druh ptáka je k šokům velice choulostivý, v lepším případě už za celý život nevyvede mláďata".

Tímto činem však Ruindorského odplata neskončila. "Vražda mi přišla málo", řekl doslova, "Chtěl jsem její ostatky ještě pořádně znesvětit". Aedd Ruindorský přinutil několik rukojmí, které držel v šachu rezavým nožem, vyhloubit jámu, do které uvrhl krola Burbaka po té, co jej pod pohrůžkou uřezání uší přinutil požití lahve žlutého oleje. Výsledek se dostavil takřka okamžitě. Do takto upravené jámy vhodil tělo oběti a ještě předtím obět skalpoval. "Teklo to z něj doslova všemi otvory", uvedla řádová sestra, ošetřující pacienta, nacházejícího se dosud v kritickém stavu.

"Nebyla to jeho první obět", přišel se svým udáním Krochta Moskyt, "Dobře si

vzpomínám na vraždu elfa Thielase, jemuž se po smrti přezdívalo Živá pochodeň". O tom, že Aedd Ruindorský je nebezpečné individuuum hovoří i fakt, že je znám po celém podsvětí, kde se uvedl pod přezdívkou Hlína. "Je to hlavně kumštýř přeseva exploziva. Jeho vobor je likvidace nepohodlných", uvedl jistý kapsář, který si nepřál, aby jeho jméno bylo uvedeno.

"Hmm...", uvedl na svou obhajobu Ruindorský, "Chtěl jsem si jí nechat vycpat, ale do tý doby by mi šnila. Zabil jsem jí proto, že mně hrozně lezly na nervy ty její věčný večírky v těch jejích hobiťáčích d'ourách ve vsi. Dycky pozvala spoustu cizích kumpánů a řvali až do rána. Zaplatila daň, kterou zaplatí každý, kdo je na mém seznamu. A že je tam opravdu každý, na to vemte jed". Na důkaz svých slov předložil sbírku rozličných lahviček s neumně nakreslenými lebkami a zkříženými hnáty k volnému výběru.

"Dle mého názoru jde o vzácný druh nekrofilie se sklonem k posmrtné mstě", podotkl uznávaný nurnský odborník na mentální poruchy Hecht, "Myslím si, že nejde o případ pro soud. Delikvent by měl být léčen a zkoumán v některém z našich ústavů".

Na protest proti jakékoli persekuci na panu Ruindorském se před nurnskou soudní budovou srotil dav, zahájivší okamžitou hladovku. "Pusťte rytíře Svaté války! Mutanti do lágrů!", skandoval dav pod vedením Alwynna Bělorukého, opilého předáka zakázané rasistické organizace Bílá Ruka, která se přihlásila k odpovědnosti za sročení lidu. Po soumraku se však skupinky mladých extrémistů rozešly do přilehlých krčm. V protestech však prý budou po několikahodinové pauze na občerstvení pokračovat. Běloruký se svým uklízečem, kteří na rynku osířeli, rychle vyklidili prostor, obávaje se zatčení.

Eodel Zivril

Stále někde leze

Melchizedech

Ve vesnici Vranigost došlo k pozdvižení. V době kdy Nurnští družiníci měli čas aby vychutnali chvíle právem zaslouženého odpočinku a blaženého ticha a posléze se připravovali na svoji další výpravu, byla hobiťka Bibiána ze Šňupákovy požádána jednou ze svých sester a to Infantýnou ze Šňupákovy o to zdali by jí nepohlídala ratolest. Bibiána samozřejmě souhlasila, vždyť malá

Bibipínka byla její nejoblíbenější neterí, dokonce i za kmotru jí byla a to že dostala jméno Bibipína se Bibiáně také líbilo. Ale tato ostřílená družinice si neuvědomila, že hlídat dítě je mnohem složitější než prohrábnout kapsy kolemjdoucím na Nurnském rynku. Sotva Infantýna odjela, za svými neodkladnými povinnostmi spojenými s dědickým sporem o majetek jedné nedávno zesnulé sestřenice, dala se roční Bibipínka do takového řevu, že v nedalekém Liskanoru si mysleli, že se Aelin, opět po nedávných beznadějných pokusech, snaží donutit Aeda aby našťípal trochu dříví na zimu. Když řev ani hodinu neutichal, to už většinou Aelin vyzkoušela všechny prosby, hrozby, slzy i řev a šla si tu či onu práci zastat sama pojalí divné tušení. A přitom se Bibijána snažila dítě utišit co mohla. Dělal na ní veselé cukrbliky, cinkala svojí sbírkou pakličů a dokonce v rozporu s bezpečnostním řádem jí na chvíli dala na hraní i svojí kuš. Když řev neustal ani druhou hodinu odhodlala se Bibijána k zoufalému činu a dala malé Bibipínce šňupnout z plechové dózičky dovezené ze své domoviny. To konečně navzdory očekávání pomohlo. Malá Bibipínka se odmlčela a usnula. Bylo už na čase, protože právě v tuto chvíli stál ve vchodu do nory Aed a třímal v ruce kuchyňský nůž. "Já jsem zvyklý na ledacos" prohlásil "a hned tak nic nic mě nerozhází, ale co je moc to je příliš". Když zjistil, že malá právě usnula, odešel zase na zápraží svého domu dál spokojeně odpočívat. Znavená Bibipína po chvíli usnula také. Probudili jí až rozhořčené hlasy Aeda a Třaskatula.

"Todhle už dál nejde" řval Třaskatul "našel jsem jí před chvílí u mě doma hrát si s mým mečem. Vždyť se mohlo stát nějaké neštěstí"

"No" řekl Aed, naštvan, že ho zase někdo votravuje "já myslel, že spí a ona nělde leze"

"Ať leze či spí já chci mít klid "trval na svém Třaskatul".

Naštěstí Bibiána vylezla ze své nory a omlouvala se. Aed jí dost naštvaně předal prcka s tím ať už se podobné insideny neopakují. "Vrátím-li se tak s mečem" prohlásil nekompromisně Aed a odkráčel k svému domu.

Chudák Bibiána opět malou Bibipínku uspala, ale tentokrát už sama neusnula. Nedbala na únavu a na trávníku před svojí norou zatloukla kolík a přivázala k němu jedno ze svých lan. Když se malá prospala a chtěla někam lést vzala jí Bibiána

ven přivázala druhý konec lana za Bibipíniny kšandičky a s pocitem dobře vykonan práce počítala kolikrát malá tento pomyslný kruh v jehož středu byl kolík obešla. Když šel po chvíli Aed okolo se podívat jaké nepřístojnosti se zase v jeho vesnici dějí, hned mu Bibiána hlásila jak to vyřešila: "podívej před chvílí ještě spala a teď už zase leze. Ale jen tady před norou Vás obtěžovat už nebude". "No" odpověděl Aed, ale stejně si myslel, že se postará o to aby takovéto pozdvížení se ve Vranigostu již neopakovala.

Když si Infantýna po týdně Bibipínku vzala zpět do Šňupákova ve Vranigostu jí připomínal jen vyšlapaná kruhová pěšina před Bibiáninou norou.

Účel světlých prostředků

Exkluzivní rozhovor s Krochto Moskytem z Bažiny. Otázky klade a je za ně napadán Eodel Zivřil.

Eodel: Tvůj příchod do družiny nebyl zrovna slavný. Měl jsi temnou minulost, kvůli níž Getd Ruindorský skončil s dobrodružným životem. Je snad fakt, že vedle sebe dokážete žít v míru výsledkem tvého názoru, že každý je uplatitelný?

Krochta: Ano, bezpochyby je pravda, že můj příchod, zvláště tak, jak ho líčil Getd, byl asi temný, nebyl nijak slavný. Na druhou stranu je pravda, že s Getdem jsem se znal už z minulosti. Zažili jsme spolu jednu, řekněme, menší výpravu a kde jsem tedy přišel k penězům, řekněme, na úkor ostatních. Na druhou stranu je pravda, že ti ostatní mi nestáli za to, abych se s nimi děлил. Udělal jsem to víceméně ze ziskuchtivosti a z touhy po slávě. Samozřejmě jsem dříve byl spíš zadupaný a nevýrazný a tohlesco vlastně mi dalo možnost, jak se proslavit. Je pravda, že jsem potom vedl krušný život a vlastně z těch peněz, které jsem tím získal, jsem nic vlastně neutratil. Pouze běžné věci. Snad jsem si koupil jedině koně, jestli si dobře vzpomínám. Je však třeba říci, že Getd v okamžiku, když jsem poznal, kde je a kde to... mé peníze okamžitě přijal a

vůbec se nerozpakoval tím, čímž jsem pochopil, že nějakou úctu k němu chovat nemusím, ani se mu nemusím nějak omlouvat. Dostal peněz víc, než by dostal tenkrát, kdyby se nás dělilo pět, tuším, že nás bylo. Takže si myslím, že mé vztahy s Getdem to nijak neovlivnilo a že zůstal doma je jeho problém. A na druhou stranu musím říct, že mě hřeje vědomí, že oba jsme začínali vlastně úplně společně od píky a mám pocit, že jsem to dotáhl trochu dál než on.

Eodel: Už se možná neví o původu tvého přízviska Moskyt. I když jsou ty doby pro tebe černou vzpomínkou, můžeš do nich vnést trochu světla?

Krochta: Samozřejmě. Přízvisko Moskyt jsem dostal ještě kdysi dávno, kdy jsem žil ve Wallimoru na břehu Baltarošského jezera a vlastně jsem tam zaznamenal svůj, řekněme, první úspěch v životě, když naše vesnice byla napadena, byla jak jsem podotkl už na břehu jezera, hejny komárů, moskytů a jiné havěti a mně se čirou náhodou podařilo moskyty a tyhle hejna obtěžujícího hmyzu pomocí jedné rostliny, kterou jsem náhodou objevil na svých toulkách se svojí první láskou, podařilo se mi je zahnat, dalo by se říci vykouřit a lidé mi začali říkat Moskyt. Vlastně... setkal jsem se za svůj život s tím, že jsem si už... že mnoho lidí se mi smálo za tohle přízvisko, ale nemám vlastně nějakou potřebu se skrývat za to, že jsem Moskyt a dneska jsem rád, že mám takové jméno. Souvisí to s mým prvním, řekněme, úspěchem, který samozřejmě je úspěchem relativním a malým.

Eodel: Po čtyřech letech života v Liscannoru jsi byl zvolen starostou obce. Svou funkci vykonáváš už přes osm let. Jsou okamžiky, na které rád vzpomínáš, popřípadě okamžiky, které pro tebe byly těžké?

Krochta: Tak především rád vzpomínám na všechny tři volby, při kterých jsem byl zvolen. Rád vzpomínám i na doby, kdy Liscannor začal opět rozkvétat, kdy se

noví dobrodruzi stěhovali do Liscannoru. Rád vzpomínám na takové věci jako bylo otevření školy, jako byly příjezdy královských posílů do této vesnice a samozřejmě jsou i doby, které dnes již patří spíše k těm temnějším stránkám. Například byla to jistě i doba relativně nedávná, zhruba před rokem, když vlastně vznikla, dalo by se říci, konkurence Liscannoru, obec Vranigost, a kdy někteří dobrodruzi se začali stěhovat do obce Vranigost a v podstatě začali pohrdat Liscannorem, který si myslím, že má v Nurnské historii daleko větší význam, než nějaký Vranigost, přesože starostou je tam... nebo starostou ve Vranigostu můj starý přítel Aedd Ruindorský. Další temnou stránkou Liscannoru bezpochyby je, že v něm žijí někteří bývalí družiníci, kteří podle mého dnes již v této obci nemají co dělat a chtěl bych v podstatě pozměnit zákon, podle něhož dnes vlastně starosta nemůže s těmito živly zatočit. Já nebudu zastírat, že jedním z těchto živlů je především Herbert Álfheimský, kouzelník, který je tak temný a podřadný, že... že bych ho skutečně radši vypráskal bičem. Jediné, co jsem mohl udělat, je , že jsem tomuhle vědu Liscannoru zatím zakázal přístup do školy. Ale v budoucnosti bych jistě chtěl dosáhnout toho, aby táhnul. I kdybych za to měl zaplatit a dát mu peníze na nový domov někde jinde z vlastní kapsy.

Eodel: Občas se hovoří o tvém snobství. Postavil sis obrovské sídlo, tvoje žena chodí v kožešinách a ve zlatě, děti si hrají se zlatými hračkami a drahokamy. Zdá se ti, že nadměrný přepych a dávání ho na odív je vlastnost, kterou by vážený muž měl mít?

Krochta: Ano. Já jsem se nikdy netajil tím, že peníze jsou pro mě především prostředkem k příjemnému životu. Na druhou stranu tím, že jsem si tyhlecenty peníze vydřel skutečně vlastní krví, spaním v bahně, broděním se v kanálech, tak si nemyslím, že by to byly peníze nepoctivě nabyté. Snad vyjma toho slavného pytle zlata, který jsem

tahal ještě v dobách, než jsem přišel do Liscannoru. Samozřejmě peníze, které mám, použiji nanejvýš na své vzdělávání, potom samozřejmě patří celé mé rodině. Na druhou stranu (smích), je pravda, že mé děti si nehrají se zlatými hračkami ani s nějakými drahými kameny, to je hloupost. Že jsem si postavil honosné sídlo... ano, samozřejmě. Mám rád pohodlí, mám rád dobré jídlo, za to se nijak nestydím. Myslím si, že je stále lepší postavit si drahé sídlo, které se vyzdobí kvalitním nábytkem, než si dělat zlatou podlahu, jako to dělali někteří jiní družiníci. Takže ano, peníze pro mě samozřejmě hrají roli nikoliv toho, že bych si je musel cpát do pytlů zlata a na tom potom sedět a trást se o ně, raději je použiju k tomu, abych měl pohodlnější život, a tak dále.

Eodel: Za svého úřadování jsi nechal z obce vyhostit několik gwendarronských občanů. Namátkou Alwynna Bělorukého a hrobníka Bangorda. Zvláště kolem Bangordova vyhoštění se svého času vedly polemiky, zda nešlo o zvlášť mocí a vykonstruovaný soudní proces.

Krochta: Takže Bangord. Abych se vrátil k Bangordovi. Bangorda jsem přijal do vesnice, řádně jsem mu udělil občanství, světil jsem mu úřad hrobníka, který zpočátku vykonával svědomitě. Potom však došlo k ohavnému činu, který dnes již je díky drbům asi znám. Bangorda bych vyhodil znovu a vůbec se za to nestydím, protože lidi, nebo potažmo krolli, kteří se dopouštějí toho, čeho se dopustil Bangord, je podle mého třeba z vesnice Liscannor vymýtit, aby neměli možnost dále páchat tyto odporné činy. Na druhou stranu bych chtěl říci jinou věc, že si nesmím cením Bangorda jako družiníka, neboť i přes to, že jsem ho vyrazil z vesnice a on dobře věděl, za co to bylo, tak vlastně to byl jediný člověk, s kterým jsem měl udělanou písemnou dohodu o vzájemném neútočení. Tohlesco bych chtěl ocenit. Pokud se týká Alwynna Bělorukého, tam je k tomu těžko něco dodávat. Alwynna všichni znají. Alwynn je svým

	způsobem chudák, který... na kterého je vlastně vydán zatykač a který spáchal kriminální čin, který svojí povahou a svými názory, byť jsou často pronášeny v opilosti, často rozdmýčával zbytečně zlou krev a já skutečně nevím, proč by měla v obci Liscannor být nebo se zdržovat osoba, která je celostátně hledaná a která nemá absolutně účtu k jiným družiníkům, přestože je pravda, že u Alwynna se většinou jedná o stupidní kecy pod vlivem alkoholu. Ty činy většinou nejsou tak výrazné. Takže to, že jsem vyhostil tyto dva družiníky z obce, si myslím, že je zcela v pořádku a udělal bych to dnes znovu.				
Eodel:	<i>Ovšem, vraťme se zpátky k Bangordovi. Mluvil jsi tady o jisté věci, kvůli které vlastně Bangord byl vyhoštěn z vesnice. Je tím míněna ona potulka, za kterou byl odsouzen k třiasedmdesáti dnům vězení v kamenolomu?</i>	Krochta:	Takže za prvé. Já nejsem státní úředník, neboť jsem do svého úřadu nebyl dosazen gwendarronskou správou. Byl jsem zvolen družiníky. Samozřejmě, že jsem odpovědný za to, jaké osoby se vyskytují na území obce Liscannor. Lynhaard mě z toho nařkl pravděpodobně z osobních důvodů, které ho vedly k nenávisti k Alwynnovi. Pro mě je Alwynn spíše skutečný chudák a ubožák, který mi nestojí za to, abych ho někde udával. To se samozřejmě může změnit v okamžiku, když Alwynn bude dále porušovat zákony, bude napadat družiníky a tak dále. Zatím mi za to nestojí a ještě jednou podotýkám, je to pro mě skutečně ubohý výlupek lidské nesnášenlivosti. A ještě jednu věc bych chtěl říci. Myslím si, že ať to bude znít jakkoliv ještěitně, že mé zásluhy vůči Gwendarronu jsou podstatně větší než to, že jsem neoznámil pobyt jednoho Alwynna.		
		Eodel:	<i>Jako starosta obce tedy jsi zářným příkladem toho, že občané Gwendarronu se mohou tvářit k trestné činnosti slepě.</i>		
		Krochta:	No, tak tahle otázka je silně podjatá a označil bych ji trošku za debilní. Já zákony ctím a dodržuji je. Samozřejmě v určitém rozsahu. A skutečně si myslím to, že obec Liscannor řádně platí daně, řá... jako Nurnská družina se vůči svému státu, vůči svému králi chová řádně a jestli bude oznamovat nějakého, přestože to opakuji již asi popáté, nějakého ubožáka, si skutečně myslím, že... ano, samozřejmě, pokud se najde nějaký úřední šťoural, tak mi to může vytýkat a mohl bych být za to popohnán k odpovědnosti. Nicméně si myslím, že je to skutečně nepodstatné.		
Eodel:	<i>Co tedy Bangord skutečně spáchal?</i>				
Krochta:	Na to neodpovím, protože osoba, které se to týká, dodnes žije v Liscannoru. Takže neodpovím.				
Eodel:	<i>Lynhaard Rugornský tě nařkl z odpovědnosti nad liknavostí ke zločinci Bělorukému, na nějž je stále vydán zatykač. Tehdy hovořil dokonce o napomáhání k trestnému činu, když jsi jako státní úředník neoznámil jeho výskyt na území obce. Jednal jsi tak na</i>	Eodel:	<i>Za dobu své existence v družině ses stal velmi mocným mužem, což vede i k tvé kariéře vůdce. Tvá pozice je dnes již takřka neochvějná. Mezi družiníky jsi</i>		
				označován doslova jako "magické hovado". Pověz nám něco o svém názoru na dvě strany mince své moci.	
		Krochta:	Takže. To, že jsem znám jako magické hovado, je mi samozřejmě známo, nicméně si myslím, že toto přízvisko, které většinou vyslovují dobrodruzi za mými zády, není myšleno nějak hanebně. Dokonce, jestli to mám říci natvrdo, je lepší, než kdyby se mi s pohrdlivým úsměškem říkalo magická sračka. Za dobu svého pobytu v družině jsem samozřejmě zažil mnohé a je pravda, že jsem skutečně stoupal z toho bahna až tam, kde dnes jsem. Jestli je má pozice neotřesitelná, ať posoudí jiní. Myslím si, že to tak není, neboť historie Nurnské družiny často ukazuje pády mocných a silných postav, neboť právě to, že když člověk nebo jakýkoli jiný družiník jiné rasy dosáhne určitého postu a postavení, tak na sebe vlastně automaticky vztahuje mnohem větší odpovědnost a v okamžiku, když něco zkazí, může být za to jinými napadán, což samozřejmě je normální, je to přirozený vývoj a chtěl bych ještě říci, že mám pocit, že svého postu nijak nezneužívám vůči družiníkům, kteří jsou řádnými členy Nurnské družiny a kteří chtějí její rozkvět. Samozřejmě našly by se chyby, kterých se člověk dopustil.	Eodel:	<i>Každý dobrodruh prochází úskalími a mezníky své cesty. Pověz nám o nich.</i>
		Krochta:	Takže vlastně úskalím mé ce... mým prvním úskalím bylo vůbec to, jak se dostat do Liscannoru, kde jsem díky Getdovi měl pověst mizernou. Netvrdím, že to nebylo zcela oprávněné. Takže jsem musel skutečně začínat pouze s křečkem Fistlem a s koněm, jinak musel jsem začínat sám. Dlouhou dobu jsem vlastně žil v hostinci U hrocha a neměl jsem dům, neměl jsem nikoho, dlouho jsem neměl ani žádné přátele, ale vlastně díky tomu jsem měl... o to jsem měl větší touhu jít následovat úspěšnější družiníky, jakými v té době byli bezpochyby Páin a Lynhaard a první úskalí vlastně nastalo na mé druhé družinové výpravě, když	Eodel:	<i>Často mluvíš o vyhoštění Herberta Álfheimského, všeobecně známého vraha, z obce, ale žádné restriktivní opatření jsi zatím neučinil. Jde o líbivou politiku vlažné vody? Jaký je tvůj vztah právě k této nebezpečné osobě?</i>
		Krochta:	Takže líbivý vztah. To je nesmysl. Obec Liscannor a první starostové vlastně měli dány určité pravomoci, které se vytvářely časem. Já... svůj názor na Herberta jsem jasně řekl, ale starostovská... starostování mi momentálně nedává žádný zákon nebo nařízení, kterým bych mohl vyhostit družiníka, který získal řádné občanství a který si za své peníze v Liscannoru		

	postavil dům, v kterém žije. Samozřejmě, že bych chtěl dosáhnout toho, aby Herbert byl z obce vyhoštěn. Můj vztah k této osobě jsem vyjádřil už tím, jsem mu zarazil přístup do školy, neboť si skutečně myslím, že všechny matky a rodiče, kteří posílají své děti do obecní školy, by měly mít záruku toho, že je po cestě nebude obtěžovat nebezpečný a temný úchyl Herbert Álfheimský, který... kolem jehož domu se šíří tak maximálně smrad z trápených zvířat a náznaky temné magie. Ano, zopakují to znovu. Chtěl bych vypráskat Herberta z Álfheimu z obce bičem, ale nemůžu překračovat nařízení nebo zákony... meze zákona, které mi byly svěřeny a bezpochyby bych tím... by to mohlo někdy být použito samozřejmě i proti mně tohleto, kdybych tohle zneužil nebo kdybych použil násilí.	Krochta: Takže já... Gwendarron mě přijal jako svého občana v dobách, kdy jsem byl v nouzi, kdy jsem byl štván, kdy jsem byl nikdo. Z toho samozřejmě plyne to, že o sobě rád říkám, že jsem gwendarroňan a jsem ochoten i pro tento stát něco udělat, něco vykonat a dalo by se říci, že jsem tomu rád. K osobě Kwena Kallesteho. Je samozřejmě logické a já jsem už řekl vícekrát slova že účel světí prostředky. Každý stát musí mít samozřejmě nějakou šedou eminenci, která řídí jeho zájmy. Pakliže si má svůj stát... si stát, který se v našem Starém světě nalézá, udržet své pevné postavení ve světě, kde jsou takové státy jako je Mubarrath, jako je Lismorr, jako je Karwell, jako je východní Monghyrr, jako je Erkrachtská říše, jako jsou jiné státy, které jsou daleko a mnohem nebezpečnější, zapomněl jsem samozřejmě zdůraznit Armiden, stát který je... který snad ani není státem, který je něco příšerného, tak potřebuje takové osoby. Pro mě... já si osoby Kwena Kallesteho nesmím vážit, neboť on i přesto, že dělá nepopulární práci, tak je to práce, která je nutná a která je velice důležitá a podle mě taková osoba musí existovat. Co se týče osoby krále, už to, že jsi ho nazval postarší, ne-li starý, je z tvé strany drzost, neboť účtu ke králi by měl mít samozřejmě každý řádný gwendarroňan a říkám to znovu, já se za gwendarroňana považuji. K tomu, že se rád pohybuji ve vyšších kruzích. No, nejsem si jist, že jsem toho zatím nějakým způsobem dosáhl, ale samozřejmě že možná že to, že jsem skutečně začínal jako nikdo, poté mě více těší, když se setkám s někým důležitým, když mohu se svoji ženou se ukázat na nějakém plese, na nějaké akci. Ano. Ano. Těší mě to. Bezpochyby.	zcela v pořádku. Pokud mají tyto ostrovy sloužit jako výspa, jako bašta, neboť každý stát musí své zájmy hájit a to i za cenu zbraní, neboť v dnešní době je to nesmírně důležité a k tomu bych chtěl podotknout, že, jak jsem se setkal na svých výpravách i při svých studiích, tak nebezpečí toho, že povstane jednou takzvaný Východ, je podle mého skutečně, skutečně velké a rozhodně si myslím, že nikdo nestojí o to, aby naši zemi někdy plundrovaly nějaké bandy barbarů a tlupy grázlů.	meč, židli nebo cokoliv jiného, aby se ubránil.
Eodel:	<i>Ale přeci ty jako starosta obce náš velkou pravomoc v tom, navrhnout změny obecních zákonů ke schválení.</i>		Eodel:	<i>V oblasti literární jsi proslul jako autor Krochtova rádce pro začínající kouzelníky, vycházejícího z tvé osobní zkušenosti. Jsou nějaké neuvěřitelné poučky, které bys chtěl předat svým kolegům v oboru, popřípadě krátce pohovoř o svém díle.</i>
Krochta:	Ano. Chtěl bych tak samozřejmě v nejbližší době učinit.		Krochta:	Takže za prvé. Mé dílo je nedokončené a nevím, kdy ho dokončím. Vzhledem k tomu, že mám velké, velké dluhy k družinové tvorbě, která by měla být na prvním místě. Jestli bych nyní měl říkat nějaké rady... ne. Ne. Ne. Ne.
Eodel:	<i>Po osmi letech.</i>		Eodel:	<i>Měl jsi dvě ženy a čtyři děti. Jaký je tvůj názor na rodinu?</i>
Krochta:	Ano. Po osmi letech. Je to možná smutné, je to tak. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že Álfheim... Herbertžádný zákon zatím neporušil. Nespáchal nic zlého. I ten jeho prokletý havran zatím nic neudělal, takže je to těžké a... Ale jistě je pravda v tom, že jsem s tím mohl něco dělat a chtěl bych svolat poradu všech řádných občanů a družiníků a navrhnout zákon, který by mi umožňoval nebo obecně starostovi... který by umožňoval vystěhovat nepohodlné lidi z obce.		Krochta:	Už z toho, že jsem měl čtyři děti a dvě ženy, je jasné, že jsem rodinný typ a že rodina je pro mě na prvním místě, dovolil bych si říci, že je pro mě i více nežli magie a mé čarodějnictví. K mé první ženě a k mé první dceři bych se po tolika letech dnes již nerad vracel, neboť jednak jsem o tom psal a je to všeobecně známo, jaká tragédie mě postihla. Ke své druhé ženě a ke svým dalším třem dětem bych chtěl říci jenom to nejlepší.
Eodel:	<i>Rád se pohybuješ ve vysokých kruzích, z toho plyne i tvůj neochvějný respekt ke službě státu, jakožto nejvyšší pozemské instanci moci. Jak se ti zamlouvají praktiky úřadu, jež zosobňuje šedá eminence Gwendarronu, Kwen Kaleste, popřípadě expanzivní tvář Gwendarronu včele se starým králem Torganem?</i>	Eodel:	Eodel:	<i>Říká se o tobě, že vraždou na bližním pohrdáš. Dlouho sis uchoval čistý štít. Pak přišla vražda Tanrise Álfheimského. Jak se s tímto nechutným činem vyrovnalo tvé svědomí nebo názor, že vražda je věc odporná?</i>
		Krochta:	Krochta:	Tuto otázku jsem celou dobu čekal. Mé svědomí... jestli tě zajímá mé svědomí, vyrovnalo se s tím zcela normálně a necítím nic, žádné hnutí v mé mysli, které by mně... kvůli kterému bych nemohl spát. Jestliže nazýváš likvidaci Tanrise Álfheimského bestiálním činem, tak zřejmě nevíš, o čem hovoříš. Bude to tedy odpověď na delší dobu. Já se k tomu pokusím vrátit. Je pravda, že vražda Tanrise Álfheimského byla vlastně první vraždou v družině od dob Mondragonského atentátu. Nechtěl jsem samozřejmě, aby tomu tak bylo, nota

bene aby to bylo spojeno s mojí osobou, ale ve chvíli, kdy jsem se k tomuto činu rozhodl, neboť já jsem se k němu rozhodoval poměrně dlouhou dobu, tak jsem nemohl váhat. My jsme tenkrát byli na výpravě v Angwarru, kde nám svůj... kde nás o službu požádal Bóin, jeden z budoucích kandidátů na angwarrského krále. Najal si nás za peníze a celá družina s tím souhlasila. My... nám se podařilo vniknout do jeho komnat, nebo ne do jeho komnat, ale do místnosti, kde byl pochován král Perrim, který pro historii celého Angwarru, pro trpaslíky a potažmo i pro celou Nurnskou družinu znamená velmi mnoho. Samozřejmě, že nebyl pochován jako nějaký vesnický chudák a u jeho katafalku bylo mnoho cenných věcí. Já jsem před tím, nežli jsme se tam dostali jako vůdce družiny vydal naprosto jasné prohlášení, že kdo bude krást na místě pohřbeného nebo respektive u těla mrtvého krále Perrima, tak ho zlikviduju, zabiju jakkoliv. Všichni to pochopili. Jediný, kdo toto nerespektoval, byl Tanris Álfheimský, notorický kradař, který družinu tímto, podle mého, velmi ohrozil, neboť nám samozřejmě potom šlo... nám trpaslík Bóin, který nás de facto zaměstnal... tak tím poškodil nejenom naši pověst Nurnské družiny jako lidí, kteří dobře vykonávají svůj úkol, ale ještě se tím bezpochyby dotkl jeho trpasličí hrdosti. Později jsem měl sám co dělat, abych to vyžehlil... tento průsvih. Takže když se Tanris tohoto činu dopustil, tak si myslím, že jsem ho z hlediska družinových tradic zlikvidoval zcela po právu a za tímto činem si stojím a udělal bych jej znovu. A Tanris, podle mého názoru, už překročil mez vykradače kapes a sám si o to vlastně řekl.

Eodel: *Ale Tanris se předem k svému činu přiznal.*

Krochta: Tak za prvé. Nepřiznal se k němu předem. Přiznal se k němu až poté, co jej vykonal. Z jeho strany se jednalo pouze o alibismus, neboť krádež, jak se později samozřejmě ukázalo, by stejně vyšla najevo a měli bychom s tím

mnohem větší problémy. Tanris prostě kradl a to, že to... já jsem vydal jasné prohlášení, že kdo bude krást, bude zlikvidován. V okamžiku, kdy bych postupoval jinak nebo mu to odpustil, bezpochyby bych si tím nakálal na hlavu a já jsem nemohl jednat jinak. Znovu připomínám, že to z Tanrisovy strany byl skutečně alibismus, který už mě nemohl odvrátit od toho, abych ho zlikvidoval.

Eodel: *Jako starosta Liscannoru jsi uzavřel smlouvu s obcí Vranigost. Jaký je tvůj názor na tuto obec a na poslední události s ní spjaté?*

Krochta: Obec Vranigost. Už jsem se k ní vyjádřil v jedné z předchozích otázek. V době, kdy tato obec vznikla a vlastně se do ní hrnulí družiníci neznalí poměrů v Nurnské družině, jsem jí viděl jako nebezpečí. I do dnešní doby vidím nebezpečí této obce v tom, že družina je de facto roztržštěná. Na druhou stranu je třeba říci, že obec Vranigost stojí a žádná síla nepřiměje její obyvatele, aby se z ní vystěhovali a své domy si přestěhovali do Liscannoru. Proto si myslím, že je lepší mít s touto obcí přátelské vztahy. Já si troufám tvrdit, že se starostou Aeddem mám velmi přátelské vztahy, neboť je to starý družiník a z dnešního hlediska spolu obě obce musí spolupracovat, zvláště, když hobit Dyni Longodon již nezasahuje do věcí mezi Liscannorem a Vranigostem. Myslím si tedy, že jakási smlouva o přátelství je na místě.

Eodel: *Stal ses nejmocnějším čarodějem Nurnské družiny všech dob. Jsi s tímto faktem spokojen, nebo míníš dosáhnout cílů ještě vyšších?*

Krochta: Samozřejmě, že jsem s tímto faktem spokojen. Otázka je, co znamená slovo nejmocnější a nejsilnější. Chtěl bych samozřejmě dosáhnout cílů vyšších, neboť vlastně to, že dnes stojím tam, kde stojím, je dáno tím, že jsem vždy měl vyšší cíle. Mám samozřejmě touhy vykonat různé věci, ale to sem asi nepatří.

Eodel: *Za dobu své existence jsi potkal mnoho tváří. Jsou takové, které ti utkvěly v paměti dodnes?*

Krochta: Samozřejmě, že mi utkvěly v paměti mnoho tváří. Asi bych svojí odpověď rozdělil na dvě části - na tváře, které jsem viděl v Nurnské družině a na tváře, které jsem potkal na svých nespočetných výpravách. S tváří, které mi utkvěly v Nurnské družině bych na prvním místě jmenoval trpaslíka Buš... byl trpaslík Bušchal, s kterým jsem se vlastně spřátelil za dobu, kdy jsem bydlel v hostinci U hrocha a který vlastně v mém prvním řádném boji, který jsem prodělal za svého členství v Nurnské družině, zahynul. Pamatuji si samozřejmě, jak jsme spolu hráli kostky, probírali jsme různé problémy a to byl vlastně první družiník. Samozřejmě, že mi v paměti utkvěl i tehdejší starosta Lynhaard i někdy velmi vysilující hodiny, kdy jsem ho učil číst a psát, a jsem velmi pyšný na to, že to alespoň částečně později dokázal. Z dalších tváří samozřejmě si pamatuji na jednoho z největších bijců, které jsem kdy viděl, na trpaslíka Páina, i přesto, že se na sklonku svého života choval bezpochyby pyšně a nedokázal ani ocenit fakt, že jsme mu s Tchan Čim zachránili život. Tím se vlastně dostávám i k Tchan Čimu. Ke skvělému příteli, s kterým jsme vypili nejeden žejdlík a zasmáli se nejednomu vtípu. Z těch dalších bych mohl jmenovat spousty lidí, utkvěl mi v paměti například i Bangord z důvodů, které jsem vlastně již naznačil. Je to... jsou to i vlastně další dva družiníci, zloději, Aedd a Griffin. S Aeddem mě poji především to, že je přede vším člověk jako já, který vlastně... s kterým jsem zažil spousty výprav a ke Griffinovi bych chtěl říci asi tolik, že zvláště snad pevné pouto, mezi námi se utvořilo poté, co jsme vlastně byli jediní družiníci, kteří přežili tragickou výpravu do prokletého Armidenu. To jsou tedy družiníci, kteří ještě dnes vlastně žijí a do družiníků bych zařadil samozřejmě i Eriadanna Rugorského, který, přestože byl velmi mlád, tak se na výpravu vydal na můj popud a to, že na této výpravě

nešťastnou náhodou zahynul, dodnes pokládám za jednu ze svých osobních proher. Já bych nechtěl někoho urazit, když na někoho zapomenu, našel bych hodně, hodně, hodně jmen, která mi utkvěla. K těm lidem, kteří nepatřili do Nurnské družiny, ale které jsem potkal na svých cestách bych chtěl říci, že mi samozřejmě utkvěl, už jsem to zmiňoval, utkvělo mi jméno Kwena Kalesteho, samozřejmě král Gorandir z Gorganu, trpaslík Bóin, snad... a tyto tři, které jsem jmenoval, tady zmiňuji samozřejmě z té kladné stránky. Samozřejmě, že jsou i lidé, kteří... na které nemám dobré vzpomínky. Ať už to byl loupeživý Zyff, ať už to byl úchylný čaroděj Urzigámen, který... starý pedofil, který unášel děti a kterého se mi nakonec podařilo zlikvidovat. Utkvělo mi mnoho nepřátel, například zrádce Gorganu Wighram a spousta dalších. Asi by to bylo na hodně stránek.

Eodel: *Těžkým přelomem byl jistě armidenský pogrom, z nějž jsi vyvázl se zdravou kůží. Vzpomeň si na tu dobu, popřípadě citíš nějakou odpovědnost ze svého tehdejšího postu vůdce?*

Krochta: Samozřejmě cítím odpovědnost. Vůdce, který ztratí de facto celou družinu by měl být právem hnán před odpovědnost, ať už zbylými družiníky nebo novými. Na druhou stranu já jsem se o svém rozhodování radil i s jinými družiníky a nikdo z nich vlastně nepřišel na jiné řešení, než které jsme tenkrát zvolili. To že tato výprava dopadla tragicky je samozřejmě mojí vinou vůdce a já tuto tíhu nesu dodnes, ale například se necítím odpovědný za smrt Lynhaarda Rugorského, který tehdy jednal na vlastní pěst a já jsem mu v jeho počínání nemohl nijak zabránit, ale samozřejmě, armidenská událost leží u mých bedrech a může mi být kdykoli otloukána o hlavu. Ano.

Eodel: *V tvém slovníku se velmi často vyskytuje slovo řádný. Řádný občan, řádný družiník, řádný stát. Jaký je tvůj výklad slova řádný? Nevychází snad řádnost z vize řádné rasy, tedy rasy lidské, která si*

ze své dominance přivlastňuje právo výkladu?

Krochta: To je nesmysl. Já jsem nikdy nevyvyšoval rasu lidskou nad jiné rasy i přesto, že sám jsem člověkem. Nicméně bych tady asi zdůraznil jedno... jednu větu, kterou jsem slyšel za poslední dobu a která mi utkvěla v paměti a sice Melchizedechův výrok "Zachovej řád a řád zachová tebe". Myslím si, že tento výrok je více než pravdivý, přestože zní velice drsně a mnohdy může být přijímán značně negativně. Pro mě to, že jsem člověk a patřím tedy k rase lidské, která, jak jsi sám řekl, je snad dominantní a znamená pouze to, že vypadám tak, jak vypadám, jsem velký tak, jak jsem velký a mám takové schopnosti, jaké mám. Ale vždycky bych chtěl zdůraznit, že pro mě i ostatní rasy znamenají úplně to samé, co pro mě znamená rasa lidská a myslím si, že když se v družině objevil ubožák Alwynn Bílá Ruka, tak nejvíce jsem právě proti jeho názorům, že lidská rasa je nadřazená ostatním, vystupoval právě já jakožto člověk a právě to, že snad jsem v družině takovou dobu, jakou jsem, za tu dobu se mi potvrdilo to, že řád musí být a všichni musí dodržovat určité principy, na kterých stojí Nurnská družina a které jsou ku prospěchu všem, neboť se již mnohokrát v historii Nurnské družiny ukázalo, že jakékoliv benevolentní jednání k činům, které mohou ohrozit existenci družiny, je nebezpečné a je třeba se proti nim postavit. Proti jakémukoliv rozvracečství ajakýmkoliv náladám typu: nebude žádný vůdce, nebude žádný starosta, a tak dále, a tak dále, protože to vede jenom k chaosu a ke zmatku a zbytečně potom z toho teče krev.

Eodel: Občas mluvíš o svém odmítavém postoji k manipulování voleb. Při posledních starostenských volbách jsi svůj hlas přikl k člověku, kterému jsi nedlouho předtím udělil občanství. Nota bene tento muž dodnes bydlí v pronájmu v hostinci U hrocha, což odporuje volebnímu řádu. Není to jediný případ.

Šlo obejitím zákona o úhybný manévř k vlastnímu vítězství?

Krochta: (silný záchvat kašle) Takže to uvedeme na pravou míru. Tím člověkem, kterého tady zmiňuješ, je Nervor Chinský. Jemu jsem dal svůj hlas. Ano, samozřejmě, já jsem chtěl být zvolen a troufám si dnes už tvrdit, že pro mě post starosty možná znamená víc než post družinového vůdce, který je pokaždý jiný. Na druhou stranu, naskytá se otázka, proč jsem tedy nevolil Griffina Linfalase, který vlastně je družiníkem z těch starších a zkušenějších. Ano. Možná že je to právě z toho, že mám určitou odpovědnost za Liscannor, neboť Griffin, přestože si jej jako člověka nesmírně vážím, tak si myslím, že jako starosta by svým benevolentním a mnohdy velice nejednoznačným postojem mohl způsobit byt i s dobrou vůlí mnoho... mnoho nekalého, i když vím, že slovo nekalý zní špatně a nemám vůbec nic proti Griffinovi a vím, že by jednal s těmi nejlepšími úmysly. Právě jeho... ale chtěl bych říci, že Griffin je člověk, který vzhledem k tomu, že nemá rád konflikty, tak vlastně ustupuje jak dobrému, tak i zlému a obávám se, že by to právě mohlo vést k chaosu. Proto jsem tedy dal svůj hlas Nervoru Chinskému, o kterém jsem se, příznám se otevřeně, domníval, že nebude zvolen a koneckonců to se potvrdilo. Ano, účel světlí prostředky.

Eodel: Řídící Rhandir si stěžoval, že dvě z tvých dětí bez omluvy nepřišly asi měsíc do školy. Myslíš si, že jsou natolik vzdělané, že se vzdělávat, narozdíl od všech jiných, nemusí?

Krochta: Ano, to je pravda. Mé děti skutečně nebyly zhruba měsíc ve škole. Je to dáno tím, že v té době měla má rodina pozvání na oslavy svatby princezny Arnúthien v Gorganském království a já jsem děti vzal s sebou a myslím si, že měsíc výuky by mohly dohnat zvýšenou pílí a myslím si, že naopak cesta do Gorganu jim možná dala... dala do života více, než-li měsíc výuky, ale samozřejmě, že se panu Rhandirovi

omlouvám.

Eodel: Chtěl bys na závěr dodat něco, co bylo v rozhovoru opomenuto? Popřípadě snad, jakožto učený muž, pronést něco moudrého?

Krochta: Hm. Ehm. Nevím, co bych měl říci moudrého. Možná, že jsem nějaká moudra napsal ve své družinové tvorbě, možná že ne. Neočekávám, že bych teď po další rundě U hrocha byl schopen říkat nějaké moudré myšlenky, protože si myslím, že by to bylo i zbytečné a snad jen bych chtěl říci, že jsem rád, že Nurnská družina se opět stává tím, čím byla za své minulosti a doufám, že tomu tak bude i v budoucnosti. A úplně na závěr. Když jsi si na mě připravil takové pěkné otázky, tak si teď vezmi inkoust, brk a pergamén a pěkně si je všechny napiš.

Bomba - krátká epizoda ze života družiny

Yall Rebbled z Hedu

Věnovánu elfu Melchizedechovi

"Vstávat, hňupové!", rozlehl se hlas malého trpaslíka ležením skupiny odrbanců. Z fusaků, kůží a smradlavých dek se začaly zvedat neupravené hlavy, ozvalo se smrkání, zívání a kletby. Jako první se zvedl elf s chrpovými očima, přičinlivě sehnal dřevo na oheň a provedl několik cviků, aby si rozhybal polámané tělo. Na zemi se špatně spí. "Nevstávám, držím protestní hladovku do té doby, než se mi ten kudůk vmluví, je to vrah a chtěl mě zabít...", zaječel hlas jiného trpaslíka, který byl známý především chatrnou tělesnou konstrukcí a velkými slovy. "Co? Co kecáš. Počkej až...", vyjel na něj malý kudůk, který se zrovna cpal hrstí sušeného ovoce. "Nech ho, aspoň nám neubude, stejně nemůže normálně jíst, protože by se zase podělal", uklidnil kudůka elf střelec. "Jaký podělal, já se náhodou nikdy nepodělal...", tak a basta, zahajuju protestní žrádlovku, aby ste náhodou viděli". Všichni ostatní se postupně zvedli, zvedl se i kouzelník Melchizedech, prohrábl si řídké vlasy a začal obětavě rozdělovat oheň. Tuto funkci přebíral poté co se v ní zcela neosvědčil kroll. Nutno

podotknout, že ten se neosvědčil ani jako kuchař a hlídač. "Co budeme vlastně dělat?", zeptala se jediná žena ve společenstvu, která připomínala divocha. "Já nevím, nevím, ať to rozhodne vůdce, sakra, vzbudte ho někdo". Ano, skutečně vůdce, kterým byl člověk, stále ještě spal. Melchizedech obětavě přiskočil a začloul malým zeleným fusakem. Něco se pohnulo, vysoukala se rozčepýřená hlava, otevřelo se jedno oko, pak druhé. "Co je, hm, už je den". "Hele vůdče, co jako budeme dělat?", otázal se ho kroll. "Hm, něco musíme vymyslet, hm, něco dobrého", vůdce pomalu vstal a přitočil se k ohni. "Já bych šel domů", navrhl kroll. "Nesmysl, musíme ten důl vyhodit do povětří", pronesl opět vůdce. "Otázka zní - jak?", elf s chrpovými očima se zamyslel a začal dumat. "A jak to asi máme udělat, když jistá nejmenovaná osoba, konkrétně tady vůdce, nechal všechny výbušniny doma", rozkřikl se trpaslík chatrné tělesné konstrukce. Naopak trpaslík silné tělesné konstrukce se zeptal: "Má tady někdo nějaký bouchadla?". "Já mám spoustu bouchadel. To máte petardičky, prskavčičky, doutnáčky, zápalný šňůrečky, bombičky, rachejtličky, volejčičky a vohnivý hlínečky, che, che, che!", nadšeně vypísl hobit, který do té doby mlčel. "Já mám taky pár hlín", přidal se kudůk. "Jasně uděláme pořádku bombu, která dá takovou šupu, že se z toho všichni...". "Ticho, je tady mezi náma žena", přerušil hobita kouzelník Melchizedech a ujal se slova: "A to jako ta bomba co jí vyrobíte, může taky bouchnout? To by bylo dobré, protože to by se taky třeba ten důl dal vyhodit do povětří tou bombou, a to by se z toho pak vopravdu všichni posrali". "Drž klapačku, hňupe", okřikl jej vůdce. "Pošli radši toho svého tukana, aby hlídal vysoko ve vzduchu". "Jo ahá, to asi myslíš máho havrana..., jo to je pravda já mám sebou havrana, to ho jako můžu vypustit?". "Jasně, že ho vypustíš, von ti bude dávat tajný kouzelnický signály do té tvé pitomý kebuly a díky tomu ty budeš vědět jestli náhodou není v okolí nálek nebezpečí. A když bude, tak nám to řekneš, chápeš to?", vůdce očividně ztrácel trpělivost. "Stejně mu ten tukan chcípne", podotkl silný trpaslík. "Nebo ho sežeru", přidal se hobit. "To je havran, žádnéj tukan, nevím proč mu nadáváte", ohradil se Melchizedech. "Podle máho, kdyby se vzalo pár barev, štětec a trochu se mu zdeformoval zobák, tak to klidně může bejt tukan, protože je blbej jako ty", rýpl si trpaslík chabé tělesné konstrukce. "Jasně, třeba by se mu mohl ten zobák rozklepat kládíkem", hýkl hobit a lokl si z láhve. "Nechlastej, jasně sem řek, že nikdo nesmí bejt vožralej", otočil se k němu vůdce. "Řek, řek, ty seš stejně vůdce na prd, říkáš si akorát to svoje hm, hm

a nevelíš", konstatoval plešatý kroll smutnou pravdu. "Já sem se nezvolil", bránil se vůdce. "Jo, ty nejenže nevelíš, ty seš navíc vrah, všichni si pamatujeme, jak si sejmul tu ubohou hobitku tím pitomým bleskem. Jó, hlavně, že sis blejsknul, nó, povedlo se ti to, jen co je pravda. Sejmul si jí, pak si jí skalpoval a pak si donutil tady krolla, aby jí nakálel do hrobu", začal rozdmýčávat vášně v družině slabý trpaslík. "Co kecáš, to není pravda, neměla se tam plýst, a vůbec chcipla by i bez toho, ten panter by jí stejně roztrhal, tak co?", odůvodnil si své máslo na hlavě vůdce. "Ha, há, takže si mu vlastně ušetřil práci, že jo ty vochránče zvířat? No, a největší bžunda na tom je, že byla z vesnice, kde ty seš starosta, takže ty vlastně zabijíš vlastní lidi. Určitě chceš, aby si tam nakonec zůstal sám a do všech vopuštěnejch baráků se mohla nastěhovat ta tvoje početná familie se všema příbuznejma, co jich jenom po světě běhá!", slabý trpaslík se rozhovnil. "Drž klapačku, nebu ti sejmou kořistný. A vůbec moc dobře si pamatuju, kdo jako první utíkal z posledního boje a byl podělanej až za ušima!", nedal se vůdce. "Já neutíkal, já sem náhodou děsně tvrdej a statečnej, já sem jenom protestoval proti tomu, aby vedle mě stál ten kudůk, co mě furt chce zabít", ohradil se slabý trpaslík. "Kdo tě furt chce zabít, ty posero, počkej až..., já tě...", ozval se napadený kudůk. "Nechte toho, radši podte vymyslet, jak vyhodí ten pitomej důl do vzduchu", ukliňoval situaci elf. Jeho snaha byla nekonec korunována úspěchem.

"Takže, tady hobit a kudůk vyroběj co nejvíc výbušnin, tady elf jim ještě přidá tu svoji trhavinu, co jí máme ještě vod tý dávný výpravy, všechno to narvou do prázdný bedny a připravěj k výbuchu, pak se najde nějaký dobrovolník, kterýho určim, tady Melchizedech ho zneviditelní a ten dotyčnej to pak vodnese do toho dolu, vodpálí to tam a vostatní zatím budou střílet po strážnejch, pak počkáme na toho vobětavýho dobrovolníka a zdrhnem", shrnul nakonec asi hodinou poradu vůdce. "A proč by to tam nemohl vodnýst přímo tady Melchizedech. Pěkně se zneviditelní a ten jeho tukan s ním navíc ještě může komunikovat a dávat mu varovný hlášky", navrhl kdosi. "Správně, seš vybranej dobrovolník kouzelníku", oznámil ubožákovi vůdce. "Já? A proč? A co mám jako dělat?", Melchizedechovi očividně zaskočilo. "U všech prasat, ten hňup snad vůbec neposlouchal vo čem se tady celou dobu debatilo". "Poslouchal, jenom nevím co mám dělat?". "Podívej se milý Melchizedechu, je to prosté, vezmeš tady tu truhlu, pak na sebe sešleš zaklínací formuli, která tě učiní neviditelným, slezeš po skále dolů, neviditelný

pronikneš mezi strážemi, půjdeš do dolu, na nějakém úzkém místě položíš tu truhlu, zapálíš doutnák a začneš zdrhat stejnou cestou, kterou si se tam dostal, a nakonec se sejdem tady u toho převisu, jo a taky tam sebereš ty vaky vod toho mezka, kterýho zrovna budou v tu chvíli vyvádět. Vo ty chlapi kolem něj se postaráme my vostatní střelbou. To je všechno. Vopakuj to po mě", trpělivě mu to celé zopakoval elf. "Zneviditelním se, vezmu truhlu...". "Nééé, přece tam nepude lítající truhla, to by přinejmenším vypadalo blbě, a v horším případě by mohli něco začít tušit, vezmeš truhlu a teprve pak se znevititeliš, vona pak bude taky neviditelná, vopakuj to". "To mu nemusíš vysvětlovat, to bude dělat ještě před náma, můžeme mu to říkat postupně", doplnil elfa kroll, o kterých se někdy říká, že jsou tupí. "Jasně, takže pudu s tou truhlou... a proč vlastně s truhlou?". "Ty hovado! V tý truhle bude ta bomba, slyšíš to? B.O.M.B.A. !!! "Jó, jasně bomba v ní bude... a proč?". "Ty elfe, vysvětlí mu to sám, já na to nemám nervy, já sem na druhym konci zeměplacky", vůdce se začal hroutit. "Sázim deset ku jedný, že to Melchizedecha roztrhá po cestě", řekl hobit potichu kudůkovi. "Hlavně, aby to nevodpálil ještě u nás". "...už seš v dole, pak zapálíš ten doutnák, to je ten provázek co bude z tý truhly trčet a začneš zdrhat... hhh, to je všechno. "Jó, jasně, jasně, ale já nemám křesadlo". "Dejte mu ho někdo a ty, ty, ty se běž někam ještě vyspat, dokavaď ta bomba nebude hotová, jinak za sebe neručim!", elf toho už také měl dost.

Hobit s kudůkem zatím vyrobili příslušné výbušniny, naplnily jimi truhlu, vyvedli zápalný knot, všechno pečlivě zavřeli a utěsnili. Byli na své dílo hrdí. "Panečku, tahle bombička by vyhodila do luftu i hrad..., kde mám flašku, potřebuju to voslavit", hobit si zamnul rukama a začal pít z čutory. "Elfi zadek! Elfi zadek! Nástup!", začal ječet silný trpaslík, když uviděl, že alchymisté jsou se vším hotoví. "Nejsem žádný elfi zadek, sem Melchizedek", namítl kouzelník, ale když viděl, že se ostatní válejí smíchy po zemi, nechal toho. "Ták, Elfi..., totiž Melchizedechu, tohle je ta bomba". "Ukaž, nó ta je pořádně těžká to neunesu", napnuly se kouzelníkovi žíly na spánku námahou. "Doporučoval bych ti sundat si ten bágl ze zad, ten nebudeš potřebovat, taky tady nech tu hůl a plášť, my ti to vezmeme". "Vidiš vůdče, to bych mohl, nó... hned se mi de líp". "Hm". "Vstup do dolu až ti havran řekne, že sme připravený k palbě, to bude ta chvíle, kdy budou vyvádět mezka naloženýho drahokamama", dával poslední pokyny elf. "Stejně vybuchne, dobrý by bylo kdyby se to ale stalo až v dole", hobit se silným trpaslíkem uzavřeli sázku.

"Máš křesadlo?", otázal se vůdce Melchizedecha. "Jo, mám. Bez starosti. A cože to vlastně mám zapálit?", s nevinným výrazem se dotázal kouzelník. "Tady tu šňůru! Dejte mu někdo kus provazu ať si to to střevo nacvičí!", vůdce řval. "To je dobrý, já to chápu. Já už du", Melchizedech vykročil. "Zneviditelní se, zneviditelní se! Já ho vážně zabiju!". Kouzelník učinil, jak mu bylo řečeno. Zanedlouho zmizel ostatním z očí. "Krucí, připoměl mu někdo, aby sebral ty vaky z toho mezka?", podíval se po ostatních elf. "Ne", hlesl kdosi nešťastně. "Hm", konstatoval vůdce.

Kdesi vysoko ve vzduchu se vznášel tukan, pardon, havran...

Veškeré osoby zde uváděné jsou vymyšlené, jakákoliv podobnost s živícími osobami je náhodná. Skutečný je pouze elf kouzelník Melchizedech.

Ledový sen

Arkuss Dettor

Ztuhlý měsíc ozářil údolí tečkované světélky.

Mortal.

Město hobitů, bezedných nor, podzemních chodeb, hospod, nevěstinců, kandelů.

Zrak měsíce se zaměřil na jedno světélko.

Právě zhaslo.

Měsíc nic neviděl.

A byl rád.

Cítil pouze smrad.

"Ták pánové vítám vás na našem shromáždění.", malý hobit v černém plášti s velkými tvářemi rozsvítil lucernu a zašklebil se.

"Jak jistě víte jmenuji se Thevenin Bleskoň a budu vás provázet po celé naše setkání."

Místnost se zatemněnými okny byla jednoduchá a prostorná.

Pokukovalo na něho pět párů očí.

"Ještě jednou vás srdečně vítám v Noře snů.", a příšerně se zachechtal.

Postavy se přikrčily.

"V dnešní moderní době , naši alchymistyčtí mistrí, vynalezli dlouhým vývojem jisté esence. Jak jistě tušíte tyto složité, drahé esence umožňují výlety do neznáma. Pod odborným dohledem je vše naprosto bezpečné.", zakýval lucernou, až se žluté stíny kolíbaly po stěnách.

"Žádné otázky?...Výborně. Dáme se do výletu. Upozorňuji předem, vše co uvidíte je jen sen..."

Jen sen...

Nervozní hobiti na sebe pohlédli.

Bleskoň otevřel truhličku, na které stál a poručil hobitům, aby zaujmulí místa na černém koberci.

Každému podal lahvičku s tmavou tekutinou; jednu si nechal pro sebe.

Hobiti nejistými ručkami otevřeli, každý svou lahvičku a vypili ji do dna.

Bylo тихо.

V dále zaštěkal pes.

Bleskoň se otočil zády k hobitům a vypil lahvinku také, poté ihned sfoukl lampu.

Nic se nedělo.

Všichni byli nervózní.

Pak to začlo.

Uprostřed místnosti bylo světlo.

Malý tajemný lesklý bod.

Zvětšoval se.

Ozval se šum.

Koule velká jako hlava člověka se dále zvětšovala.

Výbuchla.

Bílý záblesk jako tisíc sluncí spaloval oči.

Tak jako začal tak skončil.

Rozhlédli se kolem sebe.

Byli na pláži.

Žlutý písek jim hrál chlupaté nožky.

Tyrkysové moře svými vlnami mlaskalo.

Začali se smát.

Extáze.

Svlékli se do naha.

Jako malí kluci skočili do vody a dováděli

Stríkali po sobě, potápěli se, lovili mušle, plavali.

Pak se na pláži objevili hobití dívky.

Byly jich spousty.

Všech barev, nahé jako voňavé květy.

Hobiti si toho všimli.

Vyběhli z vody.

Šílenství nebralo konce.

Jejich pohlaví byla přeplněna.

Každý si vybral tu svoji.

Nebeský chtíč.

Ostatní zmizely.

Začínaly orgie.

Dívky dělali vše.

Každý měl tu svoji.

Milující se páry ovíval teplý vítr.

A jako vztek se blížil orgasmus.

Nakonec to nejlepší.

Těsně před vrcholem zčernalo nebe.

Písek zhnědnul a moře zežloutlo.

Dívky otevřely oči.

Byly plné krve.

Narostli jim tesáky osté jako břitva.

Po celém těle chlupy.

*Zvěř z pekel.
Drápy.
Thaly na kusy své milence.
Extáze smrti.
Orgasmus snu.
Řevu obětí spílal ledový vítr.
Roztrhaná těla s vyžranými vnitřnostmi.
Hejno šelem.
Řev a jeho ozvěna.
Po hostině přišery odběhli do temnot.
Ledový vítr vál.*

*Když se ráno hobiti probudili, ze sna.
Skutečného sna.
S řevem utekli do ranních ulic.
Můj bratr zůstal.
Věděl, že večer už nikdo nepřijde.
Spal...
Mortal se probouzel...*

Novinky liscannorské

Krochta Moskyt, pátý starosta liscannorský

Úvodem bych se měl asi váženým čtenářům Lyškánory omluvit za delší absenci novinek v našem občasníku. Tak jako vždy v takových případech je na vině vícero věcí. V tomto případě bych asi uvedl tři hlavní příčiny. Za prvé moje lenost, za druhé mé dohánění v psaní družinového zápisu, který snad již bude moci býti v plné míře otištěn v dalším čísle Lyškánory a konečně za třetí, že se nestala za tu dobu žádná významná událost, která by se promítla do života vesnice. Myslím, že k tomu třetímu bodu je dobré poznamenat, že je to dobře, neboť se staly pouze věci běžné, jako je volba starosty, stavba nových domů, příchod některých nových družiníků a další příjemné věci. Stručně shrnuto, Liscannor nám vzkvétá!

1. Chtěl bych poděkovat všem občanům Liscannoru za své zvolení do mého třetího funkčního období liscannorského starosty. Díky přátelé! Po volbě však nastaly jisté dohady, zda volba byla zcela regulérní a právoplatná. Valná část občanů to ani nezaregistrovala, ale vážený pan Eodel, občan Liscannoru, našel podstatný nedostatek při volbě. Těsně před volbou starosty jsem totiž udělil občanství a povolení ke stavbě třem družiníkům, panu Nervorovi, panu Melchizedechovi a panu Arkussovi. V danou chvíli

se voleb tedy účastnili i tito tři vážení pánové, ačkoli v té době ještě nestály jejich domy. Naneštěstí tedy došlo k volbě v okamžiku, kdy již měli tito tři družiníci uděleno řádné občanství, které jsem jim udělil ještě v době mého druhého funkčního období a hned další den došlo k volbě nového starosty. Je jasné, že za tuto směšně krátkou dobu neměli tito tři pochopitelně ještě postavena svá obydlí (no, pokuste se postavit si dům za jeden den a jednu noc). Nastává tedy otázka zda tito tři se tedy mohli účastnit volby starosty. Musím uznat, že bráno přísně podle volebního řádu, kde se jasně praví, že volby se může účastnit družiník, občan a majitel domu, došlo k porušení volebního zákona. Z čistým svědomím však mohu prohlásit, že jsem tak učinil nevědomky. Neznalost zákona (či jeho opominutí v hektické chvíli), však neomlouvá! Případné stížnosti předejte prosím panu Eodelovi, vydavateli Lyškánory, který je jistě uveřejní v dalším čísle. Při této příležitosti by se měli sejít občané a podrobně společně prodiskutovat některé zákony, neboť se ukazuje, že některé jsou nedokonalé a zasloužily by si komplexní úpravu!

2. Jak již bylo předesláno, do vesnice přibyli tři noví občané. Pan Nervor Chinský si postavil dřevěný srub, který dostal číslo 28. Elf Melchizedech si staví dům z cihel, kterému bylo přiděleno číslo 29. Stavba je ještě stále pouze rozestavěná, neboť pan majitel se jeví jako značně roztržitý stavitel. Posledním domem s číslem 30 je kamenná nora (zajímavé) pana Arkusse Dettora. Ten ovšem povolení ke stavbě dostal pouze pod podmínkou, že nebude po Liscannoru chodit s výbušninami a jinými nebezpečnými látkami. K tomu se hobit zavázal písemně a v případě, že toto poruší může být starostou okamžitě z obce vyexpedován bez jakékoliv náhrady.

3. Pan Eodel Zivril nyní obývá kamenný dům po jeho zesnulém bratru Eowenovi.

4. Pan Eodel Zivril se zároveň stal i obecním hrobníkem, s ročním příspěvkem 1.000 zlatých. V této souvislosti zároveň vyhlášíme s Eodelem zajímavou soutěž o soudek piva. Kolikátý je vlastně Eodel hrobník v pořadí? Zatím jsme přišli na tato jména: Eodel, Eriadann, Orglaff, Bangord, Mugzaš a Balgorr.

5. Pan Griffin Linfalas se konečně oženil! Za ženu si vzal slečnu Oríniel z Nurnu. Svatba byla velmi pěkná a rovněž Griffinovo loučení se svobodou bylo působivé.

6. V rodině Moskytů se narodil třetí potomek. Stalo se 29.8.1045. Dcera dostala jméno Naria a za kmotra jí šel pan Aedd z Ruindoru. Naria se narodila již v novém domě č.26, který si Moskytové za účelem větší reprezentace obce postavili.

7. Do domu číslo 25 po zesnulém panu Guldurovi se nastěhoval pan Darlen Moorhedd.

8. Podle poslední zprávy se v letních měsících očekává prvorozený potomek v rodině Linfalasů.

9. Družina byla pozvána na oslavu svatby princezny Arnúthien, která se mimochodem narodila v Liscannoru jako vůbec první potomek družiníka, z království Gorganského. Byla provdána za velitele tamnějšího vojska jistého Vrighrama. Jak už v Gorganu bývá zvykem, semlela se tam mimořádná událost a z milého Vrighrama se vyklubal zrádce, který byl po zásuze potrestán Nurnskými. Arnúthien se tak stala záhy vdovou, ale vzhledem k jejímu mládí se dá očekávat, že tak nezůstane do smrti. Přejme jí tedy více štěstí. Na tuto výpravu si Moskyt a Linfalas vzali i své manželky, což se neukázalo jako dvakrát rozumné. Nepřátelé státu Gorgan, když poznali, že po nich Nurnští jdou se pokusili obě manželky unést. Paní Linfalasovou skutečně unesli, a ta musela býti vysvobozena Nurnskými, paní Moskytovou se unést pouze pokusili, ale dostali za vyučenou. Všechno tedy dobře dopadlo. Na paní Moskytovou se od té chvíle všichni dívají s patřičnou úctou (někteří i se strachem).

10. Bylo uzavřeno příměří s obcí Vranigost, které klapě. Tomu nahrálo i to, že jeden z iniciátorů sporu Dyni Longodon zbaběle zalezl do svého domu a z nepochopitelných důvodů se již neúčastní družinových výprav. Asi si neuvědomuje, že čím déle bude trucovat a pěstovat si svoje hoře, tím těžší bude jeho případný návrat.

11. V Gorganu se však stala i tragická událost, když družina přišla o výrazného válečníka a statečného bijce trpaslíka Trblota Vratigllada. Čest jeho památce.

12. Do družiny přibyli nové tváře, které zatím žijí v hospodě U hrocha. Jsou jimi trpaslík Třaskatul Drtinosa a člověk Yall Reblled.

Pod čarou

PAPOUŠEK TUKAN

Elf Melchizedech si opatřil věrného přítele. Je jím pestrobarevný papoušek. Svému novému ptáku dal jméno Tukan. Při poslední výpravě omylem Tukana přibalil s kusem hadru mezi železné zásoby. Po věrném opeřenci se začal shánět až šestnáctý den těžkého pochodu. Papoušek kupodivu Melchizedechovu lásku přežil a zatím se těší pevnému zdraví. Nezvyklá papouškova houževnatost vede spořivého elfa k úvahám, zda je zrovna nutné kupovat pro něj drahou klec. Jak sám řekl, vhodně postačí i lněný pytlík od bačkor.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Eodel Zivril, bratr Eowenův*